

(א) [יומא ע"ג: ט] (ב) נשי
תוסי' יומא יז: ד"ה יחודי
ובי' אריכות כבוגיא דהכלא,

גליון הש"ס

רש"י ד"ה כל ל' יום. ע'
מנ"ח סי' תרי"ג ס"ק י"ב:

בתולה נשאת פרק ראשון כתובות

ד.

עין משפט
נר מצוה

ופורש. ויקצרו את המת מיד דכיון דחלה עליו חתונה הויה לגביה כרגל ולא אחיה אצילות וחילא ונוהג שבעת ימי המשטה כו': וכל **אוסן הימים.** של ימי המשטה ושל אצילות: הוא ישן כו'. ואין מתיחדין זה עם זה שמה יבעול ואכל אסור בתשמיש המטה כדילפינן

באלו מגלחין (מ"ק דף טו:) ואף בשבעת ימי המשטה שהן כרגל נוהג הוא אצילות של דברי יניעה דהיינו אסור תשמיש כדלקמן: ואין מונעין. בשביל האצילות אין אסרין עליה תכשיטיה שלא תתגנה על צעלה: **כל שלשים יום.** ואע"פ שהן ימי אצילות לשאר בני אדם וכל שכן משלשים ואילך: **דלינא איניש דטריה.** אל יפסידו מה שהכינו: **שנתן מיס על גבי צמר.** שוב אינו רחוי למוכרו כמקולין: **כדרך.** שחייו איניש טובא ויש קופצים הרבה: **אלא דרב חסדא.** דמפליג בין נתן ללא נתן: **היכי משתתם לה.** לא כדרך ולא ככפר: **דמפקא מדרך ומפקא מכפר.** מולאה מכלל כך ומולאה מכלל כפר. גדולה מכפר וקטנה מדרך: **פניא כרב חסדא.** דמוקי לה בנתן מיס על גבי צמר: **וכן מי שפירסה אסור נדה.** כניסתה לחופה: הוא ישן כך ובין כך. בין יש אוסן בין אין אוסן: **לא יבעול.** צעילה ראשונה: **לא צבר צמר כו'.** בלל צבת מפני שעושה חזרה: **זויל צמוצ'ש.** לקמן [נ"ג] מפרש: **מסייע ליה.** הא דקמני דאסור בתשמיש בשבעת ימי המשטה שהן לו כרגל: **של יניעה.** שאינו ניכר לצרות שהוא אצל בכך: **לא שנו.** דאין נאמנין להתייחד: **אלא שלא בעל.** דתקיף ליה יצריה: **דבעול עסקינן.** דקמני צועל צעילת מלוה לפני קבורת המת: **כיון קאמר רבא** לא שנו אפירסה אשתו נדה קאמר דכיון דנדה חמורה בעל מהימן ענה דלא אחי לזולתי כדאסור כרת: **הא וכן קמי.** ק"ד אכולה מילתא דאצילות מדמינן ליה וצאצילות דבעל עסקינן: ה"ק

בועל בעילת מצוה ופורש. קודם שיקצר המת אבל לאחר שנקצר לא כדלמרינן בסמוך דברים של יניעה נוהג ודייק לה מדקמני כל אותן הימים הוא ישן בין האנשים כו' מיהו מרישא דהכא לא הי"מ למדק דדוקא כשהמת בחדר הוא דשרי צעילת מלוה דמני לדחויי דצועל צעילת מלוה היינו

אפי' לאחר שחל עליו אצילות אבל קשה לרשב"א אחאי לא דייק מדקמני מדלא המיר אלא צעילת מלוה דוקא ואורי"ד דמ"ל פורש משום דס צבולים כדלמרינן צפ' מיעוק (גדה דף סה:) אבל מהוא ישן בין האנשים דייק שפיר דהוי משום אצילות דאי משום נדות כיון דצעיל אשתו ישנה עמו כדלמרי רב יוסף בסמוך ועוד דכל אותן הימים משמע דכבולו הוי חז טעמא דהיינו משום אצילות והשתא מקילינן טפי צלנינות דלורייתא מצאצילות דרבנן מידי דהוה אנעילת סנדל ועטיפת הראש וכפייית המטה: **בעילת מצוה.** קרי לה צעילת מלוה משום דכתיב כי צועליך עושין ואמרי' (פסדריקן דף כג:) אין אשה כורתת צרות אלא למי שעושה אותה כלי וע"י כך מדבק זה וצאין לידי פריה ורביה ולהכי קרי לה לצעילה ראשונה צעילת מלוה: **אבל איפכא לא.** וה"ה אם אצילים ממתת שאר קרובים תימה דלמר צפ"ג דמועד קטן (דף גז.) וס' מתה אשתו אסור לישא עד שיעצרו ג' רגלים ואם אין לו צנים מותר לישא לאלתר משום פריה ורביה הניחה לו צנים קטנים מותר לישא לאלתר משום פריה ורביה וס' אצל איפכא לא ומשמע דליכא דטרס צנים עסקינן דצמחור איידי וי"ל להו משמע דצמחור איידי וי"ל דלאלתר לאו דוקא אלא כלומר מותר לאחר ז' ומיהו לבעול אסור עד לאחר ל' כדמוכח בתר הכי במעשה שמתה אשתו של יוסף ההן ולמר לאחותה צבית הקצרות לאי ופרנסי צני אחותיך ואע"פ"כ לא צא עליה עד זמן מרובה מאי זמן מרובה שלשים

א ב מיי פ"ח מהל' אכל הל' ח סגנו עשין ב טו"ע י"ד סי' שמו וסי' שפ' סעי' ב נ"ב אלפס כאן ובמ"ק פ"ג דף רל"א.
ג א מיי וסגנו ס' טו"ע ע' ס' שפ' סעי' ו:
ד מיי פ"ח ס' ה' ג סגנו ס' טו"ע ע' ס' שפ' סעי' ב נ"ע ר"מ:
ה ה מיי פ"ח מהל' אסוריה ביאה א"ל סגנו לאחין קכו טו"ע ע' אה"ע סי' כב סעי' א וטו"ע י"ד סי' שפ' סעי' ב:

תוספות ר"ד

אמר רפרם בר פפא א"ר חסדא לא שנו אלא שניתן מים ע"ג בשר אבל לא ניתן מים ע"ג בשר מידובן. אמר רבא ובכרך אע"פ שניתן מים על גבי בשר מידובן. א"ר פפא ובכרך אע"פ שלא ניתן מים ע"ג בשר לא מידובן. ואלא דרב חסדא היכי משכחת לה בגון מתא מחסיא דמפקא מכפר ומפקא מדרך: אמר רבא הוא ישן בין האנשים וכו'. מסייע ליה לר' יוחנן דאמר ר"י אע"פ שאמר אין אצילות במועד אבל דברים שבצנעה נוהג. פי' של צנעה שאין בני העולם מרגישים אסור: דרש ר"י ברי' דרבא משמיה דרבא לא שנו אלא שלא בעל שיעירו תוקפו אבל בעל אשתו ישנה עמו בבית. והא הכא בבבל נסקינן וקמני הוא ישן בין האנשים וכו'. כי קאמר ר"י אפירסה נדה. והא וכן קמני ה"ק וכן מי שפירסה אשתו נדה ולא בעל הוא ישן בין האנשים ואשתו ישנה בין הנשים פי' אבל [בעל] כל נדה דעלמא מתקיים בעלה בבית וכשמת אביו של אחוה או אמה של כלה צריכי שימור:

יוס מכלל דכנסת תוך ל' ותוך שבעה ודאי אסור כדמוכח הכא ומה שאמר לה צב"ח"ק לא היה זה כניסה אלא שידוכין צעלמא ונראה לר"י דודאי אותו שיש לו צנים קטנים מותר לישא תוך ל' כדמשמע בעודא דיוסף הכהן אצל אותו שאין לו צנים כלל אסור לישא עד לאחר שלשים כיון שאין יכול לבעול תוך שלשים וכן משמע במס' שמחות (פ"י) דתניא צב"ח"ק כשיש לו צנים גדולים אצל אין לו צנים או שיש לו צנים קטנים מותר לישא אחרת לאחר ל' משמע דאסור אפי' לישא תוך שלשים ואע"ג דיש לו צנים קטנים מותר לישא תוך שלשים מ"מ נקט אחר שלשים משום אין לו צנים ור"ת ר"ל דבאין לו צנים אפי' לבעול שרי תוך שלשים אחר ז' משום פריה ורביה וההיא דשמחות אינה מתיישבת כפי' ונראה דביש לו צנים קטנים שרי לישא ואפי' אם היא נמי אצילה מפני שמפרנסת צניו ואע"פ שאפשר באחרת כדמוכח בעודא דיוסף הכהן שהיתה אצילה מאחותה ומיהו אין כל כך רחיה דשמה אחי התם לפי שהיא תרסם על צני אחותה יותר מאחרת ואע"ג דתנן צפרק החולץ (יבמות דף מה.) וס' כל הנשים יתאסרו חוץ מאלמנה מפני האצילות ולא מפליג מידי משמע שאסורה אפי' למי שיש לו צנים קטנים כשהיא אצילה התם משום דכלאו הכי אסורה דלריכה להמתין ג' חדשים משום הצנחה ואורי"ת דאפי' מתו אציו ואמנו יכול לכונס אחר ל' והא דלמרי צמועד קטן (דף כג:) על כל המתים נכנס לבית המשטה אחר ל' על אציו ועל אמו אחר י"ב חדשים הי"מ בשאר שמחות אצל לישא אשה שהיא מלוה יתירה מותר ואפי' יש לו צנים משום שנאמר (קולת ה') צבקר זרע [אתן] זרעך ולערב אל תנח ירך והביא רחיה מדמתא סתם כל ל' יוס לנישואין ולא מפליג בין אציו ואמנו לשאר קרובים משמע דכבולו לאחר ל' מותר וה"ר יוסף הביא רחיה לדבריו דתנן במסכת שמחות (פ"ט) צבדיא על כל המתים אסור לילך לבית המשטה עד שישלמנו ל' יוס ועל אציו ועל אמו אסור כל שנים עשר חדש אפי' היה של מלוה אלא שרי בכל משטה שרי בכל מלוה וז"ע אי קאי נמי ארישא ושרי אפי' תוך ל' יוס: **בגון מתא מחסיא.** תימה דר חסדא אחי דוחקיה לאוקומי בנתן מיס על גבי צמר וקמה ככפר אע"פ שלא נתן מיס על גבי צמר ויש לומר משום דניחא ליה לרב חסדא לאוקמה צבוב עיירות שהן צינוניות וה"ק כגון מתא מחסיא ורוב עיירות ומ"ה נקט נמי בצרייתא דמייתי ונתן מיס על גבי צמר משום דליידי צבוב עיירות: **מסייע ליה לר' יוחנן בו'.** מועד וחתן משוה אותן צכ"מ כההיא דתניא צפ"ק דמועד קטן (דף ז.) וס' חתן שגולד צו נגע נותנין לו ז' ימי המשטה לו ולא יצטלמנו ולכסותו וכן כרגל נותנין לו כל ימות הרגל: **אבל דברים של צניעה נוהג.** פי' חובה לנשות כן ולא רשות מדמייתי סייעתא מן הצרייתא ור"ת רב ושמואל דלמרי צפרק בתרא דמועד קטן (דף כד.) דתשמיש המטה בשבת של ז' ימי אצילות רשות תיקשי להו צרייתא דהכא ואין סברא לחלק בין מועד לשבת ומקילין בשבת טפי אלא נראה לר"י דרב ושמואל מפליג בין חתן למועד ושבת אצל קשה דכל אותן הימים הוא ישן בין האנשים משמע אפי' בשבת ופסקו ה"ג כר' יוחנן ופירשו אע"ג דקיימא לן כדברי המיקל בצבל ה"מ בתנאי אצל בצמורא לא ואורי"ת דודאי נראה דהלכה כר' יוחנן מדלמרי הש"ס הכא מסייע לר' יוחנן: והלכת